

Hetære

*Der gik over Landet et isnende Pust,
og Folket – det ægte – blev vækket,
blev vækket ved Stridshingstens larmende Prust,
vor slumrende Stolthed blev ægget.
Vi ramtes af Slaget, der uventet faldt
fra Landet, der havde om Venskab fortalt.*

*Vel fandtes der Orme, der gnavede skjult
vort Fædrelands ældgamle Stamme
men det, de forkyndte lød fremmed og hult
– med Stolthed det blev gjort til skamme.
Den Fugl, der besudler sin Rede, er slet,
som den, der har sat paa vort Danmark en Plet.*

***Du Kvinde, der giver en fremmed din Gunst,
forraader dit Land uden Blusel,***

*du viser for alle saa skamløst din Brunst,
-du er for vor Ære en Trussel.*

*Du smiler til dem, der har kostet os Blod,
som traadte vor Frihed og Ret under Fod.*

***At hade dig, Tøjte, for meget er dog,
dertil er end ikke du værdig,***

*der kommer en Dag, hvor atter er Lov
og da er som dansk født du færdig.*

*Forsøg blot at skjule, du føler dig ramt,
ved Smilet, der virker saa uægte stramt.*

***Saa lad da hvert Blik, som du skaanselsløst faar,
fra nu være Straffen, Hetære,***

*de danner tilsammen et ætsende Saar,
der æder din smuldrende Ære.*

*Hvert Blik fra os danske skal rive dig løs
fra os, der saa dybt kun foragter dig – Tøs.*